

tragte Erhvervelsen som en frivillig Erhvervelse, afhænger alene af de paagældende Staters egne Myndigheders Forstaaelse. Andre Stater fordrer endnu mere, nemlig at Erhvervelsen af fremmed Statsborgerret skal være sket „efter Andragende“ — saaledes Frankrig og Tyskland — eller ved formelig Naturalisation — saaledes de Forenede Stater, Brasilien, Portugal, Spanien og mange andre Stater — for ikke at tale om Svejts og Bulgarien, der altid kræver formelig Løsning.“ Jeg forstaaer ikke, at — i denne Forbindelse kan man vel nok sige: det lille Danmark med sine kun godt 3 Millioner Indbyggere skulde stille sig mere overlegent med Hensyn til at give Slip paa sine Statsborgere end de øvrige Lande i Verden. Det staaer mig ikke klart, at der skulde være nogen særlig Anledning dertil. Det kan ikke ske for at være i Overensstemmelse med de paagældende Indfødsretslove i Norge og Sverige. Jeg gør nemlig opmærksom paa, at netop med Hensyn til Reglerne i § 5 i den danske Lov er der en Forskel mellem det norske og danske Forslag paa den ene Side og det svenske paa den anden, og det en ikke helt uvæsentlig Forskel. Efter det norske og det danske Forslag mister den, der bliver Statsborger i et andet Land, sin gamle Indfødsret, henholdsvis i Norge eller Danmark, i samme Øjeblik han flytter ud af Norge eller Danmark; men efter det svenske Forslag taber den paagældende dog først sin Indfødsret, naar han flytter til det paagældende Land, som enten har givet ham Statsborgerret, eller hvor han selv har erhvervet den. Denne Forskel er, som sagt, langt fra uvæsentlig. Lad mig pege paa, hvad der kunde ske, hvis et eller andet Land — jeg skal vel vogte mig for i denne Forbindelse at nævne noget bestemt Land — fandt paa at give samtlige Grønlandere Indfødsret i deres Land eller samtlige Færinger. Eller jeg kan nævne et Eksempel, der er os endnu mere nærliggende, pege paa, hvad der kunde tænkes at ske, hvis Tyskland gav samtlige Sønderjyder tysk Statsborgerret, og disse Sønderjyder saa mistede deres danske Statsborgerret i samme Øjeblik, de flyttede ud af det danske Statssamfund, ligegyldigt hvorhen, de behøvede ikke at flytte til Tyskland. Det er ligegyldigt, om det er til Sverige eller Norge eller hvorhen, i samme Øjeblik mister de deres Samhørighed med det gamle Land.

Der forekommer mig derfor at være al mulig Grund til, at Danmark sikrer sine Borgere saa vidt muligt paa dette Punkt, og det saa meget mere, som § 7 jo netop vidner om en Tilbøjelighed her i Danmark til

at holde det længst mulige paa Landets Borgere. I § 7 hedder det, at den, som er eller som ønsker at blive fremmed Statsborger, ved kgl. Resolution kan løses fra sit statsborgerlige Forhold til Danmark. Altsaa, naar en dansk Statsborger selv ønsker at blive Statsborger i et fremmed Land, skal der en kgl. Resolution til, men hvis derimod det fremmede Land af sig selv og uden Mandens eller Kvindens Villie giver vedkommende Statsborgerret i Landet, skal der ingen kgl. Resolution til, i det Øjeblik den paagældende flytter bort fra Danmark. Jeg skal ikke trække Forhandlingerne ud, men blot gentage, at den heromhandlede Paragraf altsaa ikke er enslydende i de tre Lande, at der endog, som jeg sagde før, er en væsentlig Forskel mellem dansk og norsk Ret paa den ene Side og svensk paa den anden Side, og at Danmark ved at vedtage § 5 i den Ordlyd, den har fra den højtærede Ministers Side, kun opnaar Overensstemmelse med Norge, men samtidig kommer i Modstrid med saa godt som hele den øvrige Verden.

Der vilde derfor, forekommer det mig, være den størst mulige Anledning til, at de af mig stillede Ændringsforslag — jeg har stillet dem paa mit Partis Vegne — vandt Ørenlyd i det høje Ting. Efter Forhandlingerne i Udvalget har jeg imidlertid ikke Grund til at nære noget Haab i saa Henseende; det er ikke lykkedes mig at faa Tilslutning fra nogen Side i Udvalget. Det vil derfor vel nok være det mest formaalstjenlige, for at de Tanker, jeg har gjort mig til Talsmand for, ogsaa kan komme frem i det andet høje Ting, at jeg hermed tager mine Ændringsforslag tilbage.

Formanden: Samtlige de af det ærede Medlem som Mindretal stillede Ændringsforslag er taget tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (*Indenrigsministeren:* [Hauge]: Ja, jeg optager dem).

Godskesen: Min Meningsfælle og jeg har i Udvalget deltaget i den Indstilling, som nu foreligger for det høje Ting, vi anbefaler altsaa med de øvrige Udvalgsmedlemmer Lovforslaget til Vedtagelse uforandret. Men med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om visse Ændringer, som vi kunde have tænkt os at foreslaa, men som vi dog ikke har bragt frem. Det angaar Spørgsmaalet om den gifte Kvindes Stilling. Som ærede Medlemmer vistnok vil vide, var vor Rets Standpunkt fra Indfødsretten af 1776 af og indtil 1898 det, at en gift Kvindes Ind-